

A gyónás.

A fenti fogalom a kereszténység egyik szentségét jelenti, takarja, vagy fedi. E tekintetben a gondolat-cselekedet-szándék átadása, megszabadulni annak káros, karmikus következményeitől. Ugyanakkor figyelemfelhívás, a konszenzus részére.

A vallás kialakult formája már számol az akarat sokféleségével, valójában nem más a „törvénykezés kora”, mint az egy irányba való terelés. Minden mely nem ilyen, bűnös, akár szándék, akár cselekedet, de már akarat formában is. Sőt a gyónás verbalizmusa szerint: gondolattal is.

A gyónás e tekintetben megoldás, egyrészt az attól való megszabadulás másrészt annak közlése, a konszenzust figyelmezteti. Ez utóbbi vált a gyónás valóságos értelmévé, amennyiben a papság a lélektörténekek birtoklójaként megismerhette a szándékokat, melyekhez okokat kreált. A gyónás e tekintetben vált a konszenzus megsegítőjévé, hogy a bűnt izolálva azt csoportosítja, majd halmazatilag kizárja. „Többé ilyent nem teszek és a bűnre vezető alkalmakat elkerülöm!” A gyónás e tekintetben a szándék elfojtása.

A gyónás e vonatkozásban védtelenné teszi az ént, feladja magát, hiszen belátja, egy másik mint a jó, -én szemszögéből-, gondolatai károsak, rosszak, sőt bűnösök. Maguk ha megvalósulnának, -és ezt akadályozza meg kellő időben a gyónás – kárt okoznának a konszenzusnak, lazítanak az erőket, melyeket a vezetés maga köré formált. A konszenzus lét alapjainak aláásása már a korai időkben halálos bűnnek volt nevezve, a szándék isten ellenes véték. Maga Jézus cselekedete is e vonatkozásban /is/ szemlélhető, amint mennyei Atyjával egyeztetve /lásd: Olajfák hegyén/ a hamis, rossz konszenzus megváltozására buzdított tanításai által. A korai vallások már tartalmazzák a rossz minősítését, mint ördögtől való, Ahrimáni erők, vagy akár az idegen másként gondolkodását. Mindezek ellen hatalommal védi a konszenzust, mely testileg testőrség, szellemileg papság a közösség részére pedig katonaság. E formák a külső és belső akarat-energiák megcsapolását zárt határokon belül, azaz a konszenzuson belül végezték, egy jól működő társadalom „belső elhárítása” sosem lett „publikus” hanem azt az említett szervezetek /titkos/ saját tevékenységen belül megoldották. Csupán néhány nagyobb ellenállás, mint pl. a forradalmaknak nevezett /Marxi téves-eszmében/ jelennek meg, a szervezett ellenállások fajtái, melyek persze a gyónás, annak értelmezése, majd az akaratok fékezése, illetve elhárítása tekintetében már késztermékek. Az apparátus felkészült, és a jelenség értéke már nem a lélek rejtelseiben, de külső reagálásokban

jelentkezik. Ezt a történelem-tudomány a népnéző urak és a kizsigerelt proletár ütközésének /antagonizmusnak/ mondja.

Miközben a gyónásban a jelenségek már megfogalmazódtak, előbb-utóbb a pohár túlcserélődik. A helyzet értékelése nagyobb események után, pl. a Dózsa -féle háború, vagy a Fr. Forr. kezd érthetővé válni és a reakciók milyensége jelzi annak mértékét. Dózsa után Werbőczy jogi helyzeteket teremt és helyhez köti, mozgásában korlátozza az alsóbb réteget, mint a lovat megbéklyózza. A Fr. Forr utáni helyzet, a pozitivizmus filozófiáját eredményezi, többek közt felismerteti a népet és az uralkodó helyzetét, mely már nem viszony, /mint az Arisztotelészi kategória/* hanem viszonylagos. Azaz a viszony módosulhat. A két példa jól mutatja, hogy a logikai kategória, mely a helyet helyzeteként határozza meg, lesz a mértékadó, és az örök hely a helyzet viszonylagos volta miatt elmozdul. /A hely és a helyzet klasszikusan értelmezhető, amint a csillagok esetében. Mindennek, van helye, helyzete azonban az által -van, lesz, keletkezik- ha mozgatóttá válik. Vagyis a mozdulatlan örökben, a hely és a helyzet azonos. Ezért is a kereszténységben a helyzeteket az isteni akarat teremti meg, és nem a hely önmozgása! Ezért is lehet a helyeknek önálló mozgása, pl: tárgyal a világtér. Ma a helyek változnak és a helyzetek -ember által- akaratosak, ez az individuum szabadsága. A Werbőczy-féle röghöz kötés pont azt jelentette, hogy a két kategória ugyanaz. Vagyis helyzete egyben helye is! /

* A formális logika, melyet a magyar ember is használ, ha tudja ha nem Arisztotelész gondolkodásának vívmánya. Kiindulás c. könyvemben elemzem a 10 kategória kölcsönösségét. Sorrendben, /lineárisan/ szubsztancia, mennyiség, minőség, viszony, hely, idő, helyzet, birtoklás, cselekvés, elszennvedés.

A „nép gyónása” ilyen megnyilvánulásokban tükrözi az elfojtás mértékét. A magyar állapot sokáig marad, ma is küszködünk a jog hatalmával, a demokrácia magyar módra nem egyéb, mint egyesek magukra szabják a jogot, megtehetik, mert a nép bűnös. A bűnben tartott népet önvádja hozza létre a megtisztulás akaratát, melynek formája az aláztatosság. Az aláztatos nem feltétlen ostoba, s nem is közönyös, csupán saját maga fékezi saját akaratát, ezért ha van is gondolata az nem jelenik meg. Ez a helyzet hozza létre a frusztrációt, mely a depresszióhoz az pedig a nem-cselekvéshez vezet. A nem-cselekvés a munkára épült társadalom halála, a mai magyar társadalom ezzel játszik, veszélyes játék ez! A nem-cselekvés nem tévesztendő össze a buddhista fogalommal, inkább kiürülés, a célok elvesztése, egy nagyobb erősebb hatalom miatt. A kormány törekvése, az egyéni kezdeményezések letörése csupán részben okozza, hogy elmegy, aki intenzíven akar, /mert/ akarata már akaró akarat, amint azt KIINDULÁS c. könyvemben

részleteztem. Az akarat energiák torlódása, az alázatoskodásban meglapuló görnyedés nemcsak a testet, de a tudatot is mételyezi, s előbb utóbb a tudat irányító szerepe tétova lesz. Ezért is fordulnak ilyenkor a lelki segítőhöz.*

De nézzük miről is van szó. A gyónás, ha megszabadít saját kétségeinktől, átpasszolja azt, vajon a gyóntatószék csak feloldást netán megoldást is adhat? A kirótt penitenciák, az „öt Miatyánk, hat Üdvözlégység” képes-e annak a gondnak az értésére, vagy feloldására melyet a konszenzus- kényszer, mint bilincs okoz. Ez már az „Uranikus kígyó” szorítása, melytől a jogszabályozott tudat ismét vergődni kezd, mi is a menekülés útja?

Az évszázadok váltótársadalmi csupán a modern korban engedték, hogy mindez összesűrűsödve épen az orvoslás szüksége miatt, melyet nem mertek kiirtani, hozhatta létre a lelki torzulások tudományát. Eme állítás magán viseli az egység nyomait, bizonyos irányzatok, a gyónás utáni helyzetet ismét a feláldozással „orvosolják” a pszichológia ilyen irányaira nem térek ki, ezeket fent említett munkámban értelmeztem. Csupán megjegyzendő, hogy a mély tudat, ahol ezek a fel nem kavart salakok, melyek egykor tüzek voltak, mint vulkán oldalán a kihűlt pernye táptalajai lettek azoknak a gondolkodási irányzatoknak, ahol évezredek óta várják a megmentést. Miközben a fenti módszerek, melyekben a nép megmutatta magát, akár a folyamatos lázongások, melyeket a helyi hatalom bilincsbe ver, akár Jézus tanítói fellépése, mint megoldási irány, akár a nép-nemzeti voltának megsemmisítése mégsem eredményezte a tapasztalatot. Vagyis képtelen a kultúra az elfojtáson túl egyebet alkalmazni, ezért diszkrétan ignorálja a problémát. Mely a konszenzusra vetítve így mondható: egyesek vezetővé válnak /Mózes/ mások követik. Exodus. Államot hoznak létre, azt építgetik, manuálisan, törvényekben és ezoterikusan. E rendszerekben szaporodnak, mindez lényegi elemévé válva alakít, egyszerre és együtt, állam, ideológia és vallás. Kikerüli, hogy az állam saját önfenntartására törvényeket kényszerítsen lakóra, ez egyik oka a zsidóság évezredek hányódásának, vagyis az államiságot feledve csupán a megváltásban reménykedtek. Kiderült az állam a megváltó, és nem az istenség, ez vezet Feuerbach, majd Marx téves-eszméihez.

Werbőczy vagy a mai helyzet a törvény maga a fenti hármasság = így értelem szerűen a lét alapja. Ezért nincs, - amint más esetben a görög gondolkodásból átvett, „LÉT és levés” - mely kettősség, és azt jelenti, hogy a levés megfeleltetési módja a LÉT -nek. Vagyis viszony, mely ugyan Comte gondolkodásában viszonylagos, de /mert már/ a Fr. Forr. Damoklész kardja függ a jogalkotó felett. Ugyanez nincs a magyar változatban, az „Alkotmánybíróság” mint „felettes én” csupán a demokrácia „Patyomkin díszlete”.

A gyónás mely népakarattá változott az ellen-magatartásokba sűrűsödik. Látható egyet-nem-értés, ilyenkor a gyóntató csupán a cselekvés hasznát, az adót szedi be, de a lappangó, elfojtott akaratok maradnak, és későbbi nem cselekvések fészkeivé válnak. Az olyan hatalom, mely ható igyekszik lenni, kénytelen a hatás mértékét korlátozni. Nem csak saját tevékenységére vonatkoztatva, de arra is melynek irányítására megválasztották, ilyenkor keletkezik a pangás. A pangás állóvíze iszaposodást, az kiszáradást eredményez. Mindez az arisztotelészi rendszerben, a lo formális kategória kölcsönhatásaként lelassul és csak egyes elemek működnek, ez pedig a hatalomhoz való simulást jelenti. Comte zsenialitását már így értékeljük: viszonylagos lesz, az érdekek mentén!

*Az alázat Erdő Péter excellenciás úr javaslataként értelmezendő.
„Alázkodjatok!”

Ez pedig a pénz alapú gondolkodás lényege. Mindez azt jelenti, hogy a „gyónásban” feltárt panasz kezelhető, és pedig nem a pszichológusi vizsgálóágyon, hanem a fogyasztás mértékében, vagyis olyan méretűre növelni a fogyasztást, amikor a test szellem-tudat felügyelete ellustul, s ezt nemcsak szerekkel, de zabáltatással, stadionokkal, vagyis a drukker élvezettel oldja meg. Ez a modern társadalom alapképlete. Tünetei már láthatóak és Magyarországon is jelen vannak.

A gyónás, melyet nem értett meg a gyóntató, amint a két ezer év kereszténységében sem, hamis értelmezésében oda vezet, hogy az egyébként tucatszámra kinövő ál-tudományos, részben-civil „gyóntatószékek” /pl. szociológia/ és felkent papjaik, /diplomás szószátyárok, betelefonáló műsorok, pofázás tanszékek/ anamnézisei nem jutnak el az uralkodó érdeklődési köréig.

Régebben csak „egyszerű dichotómiában” éltünk, =burzsoá és proletár. Ma azonban Nép-Nemzeti létünk Nemzetellenes, az értelmiség Soros-bérenc, a liberális hazaáruló. A vallás aszott csecs, az Atya impotens, a Fiú külföldre távozott, ott jobbak a lehetőségek. Mert egymillió pici Krisztus van minden empíriokriticizmusban. A leírt szöveg parancsol, akkor is ha szentbeszéd, akkor is ha jog, akkor is ha tudomány, ha vers, ha jegyzet. Ha maradvány-émlékezet, ha prolegomena figyelmeztet, ha nekrológ emlékeztet. Ha beékelődik helyet keres, ha talál helyzetbe hoz, ha helyzetbe hoz lehetőséget ad. A túlérett vallás és tudomány őszi gyümölcs, mely ott sorvad a fán, erősen tartja a kacs, nem akar lehullani. Csak a levél hull. A történelem rejteget néhány eseményt, de gyakoribb a csendes átcsorgás, vagy szivárgás, mint száraz időkben is a hegyoldalból. Mert hegyek még vannak!

Mindezek a „felismerések” vezetnek a gondolat ismételt átértelmezéséhez, létrehozva a „szükséget” mely már a görögöknél is „a LÉT- et a levésbe” kényszerítette. Csupán a Marxizmus vette magának a bátorságot, hogy e két tartalmat összemossa önmagában, amint Hegel is helyet készített filozófiájában a teremtőnek, megágyazott, s úgy vélte „Ő”, majd beköltözik hozzá. Ez azonban nem jött össze. Amint a Korán mondja, ha nem értitek meg, a teremtő lényeket /Allah/ akkor kicserél benneteket, egy másik /emberre/ konszenzusra. Nos a magyar valóság egészen közel került ehhez. Nietzsche már regisztrálja, hogy Isten meghalt. A magyar dekrétumok ugyan még rögzítik, a magyarok istene, ha nem is „Petőfi változatában” de könyörgésre fogva, itt-ott felbukkan. Valóságosan azonban a magyar sosem fogadta el a keresztény szenvedő istentípust. Arisztotelész logikájának 10. kategóriája az elszenvetés, amely mindent, mely az előző kilencben és azok miatt történik: elszenveti. Bár ezt későbbi munkáiban nem használta, műve hatalmas: mégis csak tudati elszenvetése mindannak, melyet 2500 év hamis konszenzusi alkottak. Így a történelem ál-tudományát, így a jog-hatalmi szerkezetét, így a vallás én-bekebelezését, - azaz megőrizve és szinten tartva a kannibál istent. Mely mindent, az alázatosságban felzabál. E kultúra-történeti summázat kellene legyen, a „gyónás” értelme, nemcsak a szexuális elfojtás, nemcsak az irigykedés, nemcsak a megvalósulatlan álmok, nem csak a másik embertől való elidegenedés és nemcsak a politikusi akarnokság /zsarnokság/ elutasítása. De remélve: ha a nép képes megfogalmazni mindazokat melyeket eddig csak a bizalmi „gyóntatószékben” a felkent Atyának elrebegve merte felszínre hozni, tudattalanja rejtett mélységeiből, talán mégsem volt az oly mélyen, csupán nem merte: mert nem lehetett merni, megfogalmazni azt. Ezért jelentős lehetne azoknak a gondolkodó csoportoknak a szerepe, ahol az elfojtott, visszautasított akaratok, nem a gyógyszerektől, nem is az erre felkent személyektől, de nem is drogoktól szabadulnak fel. Talán ez lehetne a szabadság, s e tekintetben gyónásunk megtisztulás is lehetne, és takargatott, dédelgetett apró bűneink, -szakmánk záróvonalain túljutva- már nem is lennének bűnök. Milyen jó volna nem ragaszkodni azokhoz!

Berkes András.

2017.jul.6.-okt. 3.